

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València
Tel. (96) 352 48 69.

Provença, 324, 2n.
08037 Barcelona.

Impremta 1, pral.
07001 Ciutat de Mallorca.

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Euseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltran. Ferran Torrent. Vicent Partal.
Vicent Martí.

Documentació:
Enric Bellveser.

Correcció lingüística:
Vicent Sanchis.

Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*).
Miquel Martínez (*Alacant*).
Josep Rosselló (*Ciutat de Mallorca*).

Fotògrafs: Francesc i Ciscar. Vicent Gamir. Pau
Barceló. Francesc Cutillas.

Disseny i maquetació:
Casasnovas

Logotip: Josep Hortolà.

Portada: Vicent Gràcia.

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz.

Impressió i composició:
Tip. Art. Puertes. S. L. - 46008-València

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià
Garcia Candau, Manuel Vicent, Ramon Barnils, A.
Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vázquez
Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra,
Josep Piera, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat,
Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster, Jaume
Lorés, Antoni Serra, Josep M. Uompart, Gabriel
Janer Manila, Isabel C. Simó, Manuel de Pedrolo,
F. Yvars, Vicent Aleixandre, Bernat Capó, J. J. Ro-
vira, Alfons Llorenç, Josep Aleixandre, Santiago
Pey, Manuel Costa, Maria Àngels Ull, Jordi Bigas,
V. Soler, M. A. Capmany, Manuel Pérez Montiel,
Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics, Josep
Lacreu, Josep Pitarch, Manuel Bernardos, F. Gar-
cia Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Rausa, A. Garcia
Hernández, Joan Rendó, Joan B. Culla, Josep M.
Espinàs, Francesc Signes, Elena Merino, Salvador
Vercher, Vicent Marqués, Pilar del Burgo, Joana
Escubedo, B. Mesquida, M. Muñoz, M. S. Jardí.

**Direcció, redacció, administració, publicitat i
subscripcions:** Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València. Tel. 352 48 69.
Dipòsit legal: V-853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda només reflectida en
els articles editorials.

Des del Temps

Carrillo, a la lluna de València

De tus hijos sólo esperes/lo que
con tu padre hicieras», feia la
moral d'un horrible poema que
ens obligaven a aprendre en l'escola
quan jo era menut, menudíssim.

Això és el que li passarà qualsevol
dia, si és que els seus «fills» polítics
arriben a grans, a Gerardo Iglesias,
que ara ha col·locat el pobre Santi-
ago Carrillo en una situació poc
airosa.

I és que la política dels descen-
dents d'Stalin ha tingut sempre
aquest to dolç i familiar, d'anar-se
menjant els uns als altres, de saludar-
se amb un repertori tancat, però ric
de qualificacions indignes, i de
succeir-se en els alts càrrecs (el més
alt és sempre el de secretari general,
que vol dir que guarda els alts se-
crets), sobre la base d'una activitat
 simplement antropofàgica. En això,
Carrillo és un mestre.

Tot, naturalment, sense entrar en
l'anàlisi de les divergències ideològi-
ques, dels fracassos electorals —con-
seqüència d'anàlisis poc rigoroses— i
de les simples ànsies de poder (el poc
poder que poden tenir les jerarquies
d'un PC en un lloc com ara l'Estat
espanyol).

Una vegada més, el Partit Comu-
nista d'Espanya ha tocat el fons de la
crisi interna i ha organitzat un cafar-
naüm domèstic en què els atacs, les
controvèrsies nominals i les expul-
sions van del bracet amb el bloqueig
de comptes bancaris i, qualsevol dia
—si és que encara no s'ha produït el
fenomen—, el canvi de panys a les
seus i potser les bufetades físiques,
damunt de les morals.

L'espectacle té de nou que és pú-
blic o quasi públic. De baralles, al
PCE, n'hi ha hagut sempre (és, al
capdavant, el producte d'una escisió),
i totes ben poc pacífiques. La

novetat consisteix en el fet que la
gresca els agafa sent un partit parla-
mentari, amb un nombre apreciable
de seguidors i amb una influència
notòria sobre una central sindical
realment important.

Les batusses anteriors s'arregla-
ren sobre el trist panorama de l'exili,
de la clandestinitat, enfront d'uns
mitjans de comunicació silenciosos o
que s'afanyaven a deformar al mà-
xim les dades de l'episodi.

Ara no, ara tot es fa, o pot sem-
blar-ho, a la llum del dia. I això dóna
un caire distint a l'espectacle: més
gris, més empastifat, sense l'heroïci-
tat que afegeix el clarobscur de la
persecució exterior.

El capítol sembla centrat en la per-
sonalitat de l'ex-secretari general,
Santiago Carrillo (vint-i-dos anys de
secretaria), i potser va començar
amb la seua presència pública, a Ma-
drid, i la legalització del partit, en el
període de transició política. Carrillo
va desembarcar a la capital d'Espa-
nya com una primera figura, i ha
protagonitzat tota mena de tripijocs i
de fetes, sempre amb un aire inter-
pretatiu molt personal, que li ha val-
gut l'atenció pública. S'ha convertit
en un personatge fora del seu partit.

Llàstima que això no fos prou i
que, a mesura que anava afiançant la
seua popularitat —sempre relativa—
entre molta gent, el PCE ha anat
coneixent-li els punts febles. I també
els punts durs.

Sense un excessiu «culte a la perso-
nalitat», sense exagerar allò que es
diu «el paper de les individualitats en
la Història», Carrillo ha tingut un
pes enorme sobre el seu partit.

I quan un pesa tant, potser que
arribi a l'efecte contrari del que bus-
cava. Potser que esclafi.

Francesc Pérez i Moragon